

— «Но понеже въ всякой чловѣкъ има двѣ противоположны тежненія, сирѣчь тежненіето на скотското стремленіе и тежненіята на душѣтъ, която противостоп на тѣлеснытъ стремленія, нѣма никаквѣ силѣ за да задуши крѣськътъ на безсмъртного наме бытіе, колчемъ ся покорявама на скотскытъ стремленія правимъ прѣстѣпленія, а това което мнозина наричатъ совесть, е истыйтъ тойзи крѣськъ на сщцеството което е въ чловѣка, за това несумнѣнно трѣба да приедемъ, че и въ най-ожесточенны-тъ сѣрдца на най-страшны-тъ злодѣйцы силно ся отзива тойзи страшенъ и неумолимъ гласъ на съвѣсть-тъ.»

Паскаль Тоннера сякаше че Божіето правосудіе бѣ прѣобразило сына му на Ангель отъ Второто пришествіе.

— «Въобразѣте си сега положеніето на единъ злодѣецъ баща, измѣчванъ и изобличаванъ на всякой часть отъ крѣськътъ на съвѣстьтъ, като иска да удържи маскѣтъ прѣдъ челядѣтъ си, и е въ опасность на всякъ минутъ да прикачи на челото ѣ най-гнуслнытъ злодѣянія. Каквы ужасны нощи за него! Каква безсѣница! Каквы мъченія! Едва сънѣтъ обори миглытъ му, и прѣдъ умственнытъ неговы очи ся развивать най-ужаснытъ образы. Сега му ся струва че чловѣцытъ на властѣтъ турятъ рѣжѣ на него да го уловятъ; сега въ люты мъжы сѣнува, че настава за него гибелната онази минута, въ коѣто прѣдъ сѣдницѣтъ и слушателитѣ, между които знае че ся намѣрватъ и дѣцата му, ще исповѣда прѣстѣпленіята си; сега пакъ му ся струва, че гледа какъ ся охулва челядѣтъ му, какъ ѣ обругава и прѣзира цѣлъ свѣтъ, и сега пакъ умира заплюванъ на бѣсилото или на губилището...

Паскаль Тоннера наведенъ осѣщаше, че му причернява на очитѣ и сѣрдцето му силно тупаше. Драголибныйтъ образъ на умното и любезното му чело, виждаше му ся